

॥तैत्तिरीय ब्राह्मणम्॥

॥पञ्चमः प्रश्नः॥

॥तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके पञ्चमः प्रपाठकः॥

प्रा॒णो र॑क्षति॒ विश्व॑मेज॑त्। इ॒र्यो भू॑त्वा बहु॒धा बहु॑नि।
स इ॒त्सर्वं॑ व्या॒नशे॑। यो दे॒वो दे॒वेषु॑ वि॒भूर॑न्तः। आवृ॑दू॒दात्
क्षेत्रि॑यध्व॒गद्व॑षा॑। तमि॒त्प्रा॒णं म॒न॒सोप॑ शिक्ष॒त। अ॒ग्रं
दे॒वाना॑मि॒दम॑न्तु नो ह॒विः। म॒न॑स॒श्चित्ते॒दम्। भू॒तं भ॑व्यं च
गु॒प्यते। तद्धि दे॒वेष्व॑ग्रि॒यम्॥१॥

आ न॑ ए॒तु पु॒रश्च॑रम्। स॒ह दे॒वैरि॑म॒ हव॑म्। म॒नः
श्रेय॑सि॒श्रेय॑सि। क॒र्मन् य॒ज्ञप॑तिं दध॑त्। जु॒षतां॑ मे वा॒गि॒द॒
ह॒विः। वि॒राड्दे॒वी पु॒रोहि॑ता। ह॒व्य॒वाड॑न॒पायि॑नी। यया॑ रू॒पाणि॑
बहु॒धा व॑दन्ति। पे॒शा॒सि दे॒वाः प॑र॒मे ज॒नित्रै॑। सा नो॑
वि॒राड॑न॒पस्फु॑रन्ती॥२॥

वाग्दे॒वी जु॑षतामि॒द॒ ह॒विः। चक्षु॑र्दे॒वानां॑ ज्योति॑र॒मृते॑
न्य॑क्तम्। अ॒स्य वि॒ज्ञाना॑य बहु॒धा नि॒धी॑यते। तस्य॑
सु॒म्रम॑शीमहि। मा नो॑ हासीद्विचक्ष॒णम्। आयु॑रि॒न्नः

प्रतीर्यताम्। अनन्धाश्चक्षुषा वयम्। जीवा ज्योतिरशीमहि।
 सुवर्ज्योतिरुतामृतम्। श्रोत्रेण भद्रमुत शृण्वन्ति सत्यम्।
 श्रोत्रेण वाचं बहुधोद्यमानाम्। श्रोत्रेण मोदंश्च महंश्च श्रूयते।
 श्रोत्रेण सर्वा दिश आ शृणोमि। येन प्राच्या उत दक्षिणा।
 प्रतीच्यै दिशः शृण्वन्त्युत्तरात्। तदिच्छोत्रं बहुधोद्यमानम्।
 अरान्न नेमिः परि सर्वं बभूव॥३॥

अग्रियमनपस्फुरन्ती सत्यं सप्त च॥ [१]

उदेहि वाजिन्यो अस्यप्स्वन्तः। इदं राष्ट्रमा विश
 सूनृतावत्। यो रोहितो विश्वमिदं जजान। स नो राष्ट्रेषु
 सुधितान्दधातु। रोहं रोहं रोहित आरुरोह। प्रजाभिर्वृद्धिं
 जनुषामुपस्थम्। ताभिः स रब्धो अविदथ्यदुर्वोः। गातुं
 प्रपश्यन्निह राष्ट्रमाऽहः। आऽहार्षीद्राष्ट्रमिह रोहितः। मृधो
 व्यास्थदभयं नो अस्तु॥४॥

अस्मभ्यं द्यावापृथिवी शक्नरीभिः। राष्ट्रं दुहाथामिह
 रेवतीभिः। विमंमर्श रोहितो विश्वरूपः। समाचक्राणः
 प्ररुहो रुहंश्च। दिवं गत्वाय महता महिम्ना। वि नो राष्ट्रमुनत्तु
 पयसा स्वेन। यास्ते विशस्तपसा सं बभूवुः। गायत्रं

व॒त्सम॑न्तु तास्तु॒ आऽगुः॑। तास्त्वा वि॑शन्तु॒ मह॑सा॒ स्वेन॑। सं
मा॑ता पु॒त्रो अ॒भ्येतु॑ रोहि॑तः॥५॥

यू॒यमु॑ग्रा मरुतः पृ॒श्निमा॑तरः। इन्द्रे॑ण स॒युजा॒ प्रमृ॑णीथ॒
शत्रू॑न्। आ वो रोहि॑तो अश्रृ॒णोद॑भिद्यवः। त्रि॑सं॒प्तासो॑
मरुतः स्वा॒दुस॑म्मुदः। रोहि॑तो॒ द्यावा॑पृथि॒वी ज॑जान।
तस्मि॑ं॒स्तन्तुं॑ परमे॒ष्ठी त॑तान। तस्मि॑ञ्छि॒श्रिये अ॒ज
एक॑पात्। अ॒दृ॒ह॒द्यावा॑पृथि॒वी बले॑न। रोहि॑तो॒ द्यावा॑पृथि॒वी
अ॒दृ॒हत्। तेन॒ सुवः॑ स्त॒भित॑न्तेन॒ नाकः॑॥६॥

सो अ॒न्तरि॑क्षे रज॑सो वि॒मानः॑। तेन॑ दे॒वाः सुव॑रन्व॒विन्दन्॑।
सु॒शेव॑ त्वा भा॒नवो॑ दी॒दिवा॑सम्। स॒म॒ग्रासो॑ जु॒हो जा॑तवेदः।
उ॒क्षन्ति॑ त्वा वा॒जिन॒मा घृ॑तेन। स॒सं॒मग्रे॑ युव॒से भो॑ज॒नानि॑।
अ॒ग्रे श॑र्धं मह॒ते सौ॒भगा॑य। तव॑ द्यु॒म॒न्युत्त॑मानि॒ सन्तु॑।
स॒ञ्जा॑स्प॒त्यं सु॒यम॒मा कृ॑णुष्व। श॒त्रूय॒ताम॒भि ति॑ष्ठा॒
महा॑सि॥७॥

अ॒स्त्वेतु॑ रोहि॑तो॒ नाको॑ महा॑सि॥—————[२]

पुन॑र्न इन्द्रो म॒घवा॑ ददातु। धना॑नि श॒क्रो धन्यः॑ सु॒राधाः॑।
अ॒र्वा॒चीन॑ कृणुतां याचि॒तो मनः॑। श्रु॒ष्टी नो॑ अ॒स्य ह॒विषो॑

जुषा॒णः। या॒नि नोऽजि॒नं धना॑नि। ज॒हर्था॑ शूर॒ म॒न्युना॑।
इन्द्रा॑नु॒विन्द॒ न॒स्तानि॑। अ॒नेन॑ ह॒विषा॒ पुनः॑। इन्द्र॒ आशा॑भ्यः
परि॑। सर्वा॒भ्योऽभयं॑ करत्॥८॥

जेता॒ शत्रून्॒ विच॑र्षणिः। आकू॑त्यै त्वा॒ कामा॑य त्वा
स॒मृधे॑ त्वा। पु॒रो द॑धे अमृ॒तत्वाय॑ जी॒वसे॑। आकू॑तिम॒स्याव॑से।
का॒मम॑स्य॒ समृ॑द्धौ। इन्द्र॑स्य यु॒ञ्जते॒ धियः॑। आकू॑तिं दे॒वीं
मन॑सः पु॒रो द॑धे। य॒ज्ञस्य॑ मा॒ता सु॒हवा॑ मे अस्तु। यद्वि॒च्छामि॑
मन॑सा॒ सका॑मः। वि॒देय॑मे॒नद्ध॑दये॒ निवि॑ष्टम्॥९॥

सेद॑ग्निर॒ग्नीर॑त्यै॒त्यन्यान्॑। यत्र॑ वा॒जी तन॑यो वी॒डुपा॑णिः।
स॒हस्र॑पा॒था अ॒क्षरा॑ स॒मेति॑। आशा॑नां त्वाऽऽशा॑पा॒लेभ्यः॑।
च॒तुर्भ्यो॑ अ॒मृते॑भ्यः। इ॒दं भू॒तस्या॑ध्य॒क्षेभ्यः॑। वि॒धेम॑ ह॒विषा॑
व॒यम्। वि॒श्वा आ॒शा म॑धु॒ना स॑ सृ॒जामि॑। अ॒नमी॒वा आप॑
ओष॑धयो भवन्तु। अ॒यं यज॑मानो मृ॒धो व्य॑स्यताम्॥१०॥

अ॒गृभी॑ताः पु॒शवः॑ सन्तु॒ सर्वे॑। अ॒ग्निः सोमो॑ वरु॒णो
मि॒त्र इन्द्रः॑। बृ॒हस्प॑तिः सवि॒ता यः स॑ह॒स्री। पू॒षा नो॑
गोभि॑रव॒सा सर॑स्वती। त्वष्टा॑ रू॒पाणि॒ सम॑न॒क्तु य॒ज्ञैः। त्वष्टा॑
रू॒पाणि॒ दध॑ती॒ सर॑स्वती। पू॒षा भग॑ सवि॒ता नो॑ ददातु।

बृहस्पतिर्दददिन्द्रः सहस्रम्। मित्रो दाता वरुणः सोमो
अग्निः॥११॥

करत्रिविष्टमस्यतान्नव च॥ [३]

आ नो भर भगमिन्द्र द्युमन्तम्। नि ते देष्णस्य धीमहि
प्ररेके। उर्व इव पप्रथे कामो अस्मे। तमापृणा वसुपते
वसूनाम्। इमं कामं मन्दया गोभिरश्वैः। चन्द्रवता राधसा
पप्रथश्च। सुवयवो मतिभिस्तुभ्यं विप्राः। इन्द्राय वाहः
कुशिकासो अक्रन्। इन्द्रस्य नु वीर्याणि प्रवोचम्। यानि
चकारं प्रथमानि वज्री॥१२॥

अहन्नहिमन्वपस्तर्द। प्रवक्षणा अभिनुत्पर्वतानाम्।
अहन्नहिं पर्वते शिश्रियाणम्। त्वष्टाऽस्मै वज्रं स्वयन्ततक्ष।
वाश्रा इव धेनवः स्यन्दमानाः। अञ्जः समुद्रमव जग्मुरापः।
वृषायमाणोऽवृणीत सोमम्। त्रिकद्रुकेष्वपिबत्सुतस्य। आ
सायकं मघवा दत्त वज्रम्। अहन्नेनं प्रथमजा महीनाम्॥१३॥

यदिन्द्राहन्प्रथमजा महीनाम्। आन्मायिनाममिनाः प्रोत
मायाः। आत्सूर्य जनयन्द्यामुषासम्। तादीक्रा शत्रून्
किलाविविथसे। अहन्वृत्रं वृत्रतरं व्यसम्। इन्द्रो वज्रेण

महता वधेन। स्कन्धासीव कुलिशेनाविवृक्णा। अहिः
शयत उपपृक्पृथिव्याम्। अयोध्येव दुर्मद आ हि जुह्वे।
महावीरं तुविबाधमृजीषम्॥१४॥

नातारीरस्य समृतिं वधानाम्। स रुजानाः पिपिष
इन्द्रशत्रुः। विश्वो विहाया अरतिः। वसुर्दधे हस्ते दक्षिणे।
तरणिर्न शिश्रथत्। श्रवस्यया न शिश्रथत्। विश्वस्मा
इदिषुध्यसे। देवत्रा हव्यमूहिषे। विश्वस्मा इत्सुकृते
वारमृण्वति। अग्निद्वारा व्यृण्वति॥१५॥

उदुञ्जिहानो अभि काममीरयन्। प्रपृश्नन्विश्वा भुवनानि
पूर्वथा। आ केतुना सुषमिद्धो यजिष्ठः। कामं नो अग्ने
अभिहर्य दिग्भ्यः। जुषाणो हव्यममृतेषु दूढ्यः। आ नो
रयिं बहुलां गोमतीमिषम्। नि धैहि यक्षदमृतेषु भूषन्।
अश्विना यज्ञमागतम्। दाशुषः पुरुदससा। पूषा रक्षतु नो
रयिम्॥१६॥

इमं यज्ञमश्विना वर्धयन्ता। इमौ रयिं यजमानाय धत्तम्।
इमौ पशून्नक्षतां विश्वतो नः। पूषा नः पातु सदमप्रयच्छन्।
प्रते महे संरस्वति। सुभगे वाजिनीवति। सत्यवाचै भरे

म॒तिम्। इ॒दं ते॑ ह॒व्यं घृ॒तव॑त्सरस्वति। स॒त्य॒वाचे॑ प्रभ॑रेमा
ह॒वीः॑ षि। इ॒मानि॑ ते दुरि॒ता सौभ॑गानि। तेभि॑र्व॒यः सु॒भगा॑सः
स्याम॥१७॥

व॒ज्र॒ही॒नामृ॒जी॒षं व्यृ॑ण्वति रक्षतु नो र॒यिः॑ सौभ॑गान्येकं च॥ [४]

य॒ज्ञो रा॒यो य॒ज्ञ ई॒शे वसू॑नाम्। य॒ज्ञः स॒स्याना॑मु॒त
सु॑क्षिती॒नाम्। य॒ज्ञ इ॒ष्टः पू॒र्वचि॑त्तिं दधातु। य॒ज्ञो ब्र॑ह्म॒ण्वाः
अ॒प्ये॒तु दे॒वान्। अ॒यं य॒ज्ञो वर्ध॑तां गोभि॑र॒श्वैः। इ॒यं वेदिः
स्व॒प॒त्या सु॒वीरा॑। इ॒दं ब॒र्हिर॑ति ब॒र्हीः॑ ष्य॒न्या। इ॒मं य॒ज्ञं
वि॒श्वे अव॑न्तु दे॒वाः। भग॑ ए॒व भग॑वाः अस्तु दे॒वाः। तेन॑
व॒यं भग॑वन्तः स्याम॥१८॥

तं त्वा॑ भग॒ सर्व॑ इ॒ज्जो॑हवीमि। स नो॑ भग॒ पुर॑ए॒ता भ॑वेह।
भग॒ प्रणे॑त॒र्भग॑ स॒त्य॒राधः॑। भगे॑मां धि॒यमु॑द॒व द॑दन्नः। भग॒ प्र
णो॑ जनय॒ गोभि॑र॒श्वैः। भग॒ प्र नृभि॑र्नृ॒वन्तः॑ स्याम। श॒श्व॑तीः
समा॒ उप॑यन्ति लो॒काः। श॒श्व॑तीः समा॒ उप॑यन्त्यापः। इ॒ष्टं
पू॒र्तः॑ श॒श्व॑तीना॒ः समा॑नाः॒ शाश्व॑तेन। ह॒विषे॑ द्वा॒ऽनु॒न्तं लो॒कं
पर॑मा रुरोह॥१९॥

इ॒यमे॒व सा या प्र॑थ॒मा व्यौच्छ॑त्। सा रू॒पाणि॑ कुरु॒ते

पञ्च देवी। द्वे स्वसारौ वयतस्तत्रमेतत्। सनातनं विततं
 षण्मयूखम्। अवान्यास्तन्तून्किरतो धत्तो अन्यान्।
 नावपृज्याते न गमाते अन्तम्। आ वो यन्तूदवाहासौ
 अद्य। वृष्टिं ये विश्वे मरुतो जुनन्ति। अयं यो अग्निर्मरुतः
 समिद्धः। एतं जुषध्वं कवयो युवानः॥२०॥

धारावरा मरुतो धृष्णुवोजसः। मृगा न भीमास्तविषेभि-
 रूर्मिभिः। अग्रयो न शुशुचाना ऋजीषिणः। भूमिन्धमन्त
 उप गा अवृण्वत। वि चक्रमे त्रिदेवः। आ वेधसं नीलपृष्ठं
 बृहन्तम्। बृहस्पतिः स दने सादयध्वम्। सादद्यौनिं दम्
 आ दीदिवांसम्। हिरण्यवर्णमरुषः सपेम। स हि शुचिः
 शतपत्रः स शुन्ध्युः॥२१॥

हिरण्यवाशीरिषिरः सुवर्षाः। बृहस्पतिः स स्वावेश
 ऋष्याः। पूरू सखिभ्य आसुतिं करिष्ठः। पूषः स्तवं
 व्रते वयम्। नरिष्येम कदाचन। स्तोतारस्त इह स्मसि।
 यास्तै पूषन्ना वो अन्तः समुद्रे। हिरण्ययीरन्तरिक्षे
 चरन्ति। याभिर्यासि दूत्याः सूर्यस्य। कामेन कृतश्रवं
 इच्छमानः॥२२॥

अरण्या॒न्यरण्या॒न्यसौ॑ । या प्रेव॒ नश्य॑सि । क॒था ग्रामं॑
न पृ॑च्छसि । न त्वाभी॒रिव॑ विन्दती (३) । वृषा॒रवाय॑
वद॑ते । यदुपा॑वन्ति चिच्चि॒कः । आ॒घा॒टीभि॑रिव धा॒वयन् ।
अ॒र॒ण्या॒निर्म॑हीयते । उ॒त गाव॑ इवा॒दन् । उ॒तो वेश्मे॑व
दृश्य॑ते ॥ २३ ॥

उ॒तो अ॑र॒ण्या॒निः सा॒यम् । श॒क॒टीरि॑व सर्जति । गाम॒ङ्गैष॑
आ ह्व॑यति । दार्व॒ङ्गैष॑ उपा॑वधीत् । वस॑न्नरण्या॒न्याः
सा॒यम् । अ॒क्रुक्ष॑दिति॒ मन्य॑ते । न वा अ॑र॒ण्या॒निर्ह॑न्ति ।
अ॒न्यश्चे॒न्नाभि॑गच्छति । स्वा॒दोः फल॑स्य ज॒ग्ध्वा । यत्र॑ कामं
नि प॑द्यते । आञ्ज॑नगन्धीः सु॒भीम् । ब॒हु॒न्नाम॑कृषी॒वलाम् ।
प्राहं॑ मृ॒गाणां॑ मा॒तरम् । अ॒र॒ण्या॒नीम॑शः॒सिषम् ॥ २४ ॥

स्याम॒ रुरो॑ह॒ युवा॑नः शु॒न्यूरि॑च्छमा॒नो दृश्य॑ते निप॑द्यते च॒त्वारि॑ च ॥ [५]

वा॒त्रह॑त्याय॒ शव॑से । पृ॒त॒ना॒साह्या॑य च । इन्द्र॒ त्वा
व॑र्तयामसि । सु॒ब्रह्मा॑णं वी॒रव॑न्तं बृ॒हन्त॑म् । उ॒रुं ग॑भी॒रं
पृथु॑बु॒धमिन्द्र॑ । श्रु॒त॒र्षिमु॑ग्रम॒भिमा॑ति॒षाह॑म् । अ॒स्मभ्यं॑ चि॒त्रं
वृष॑णः॒ रयि॑ं दा॒ः । क्षे॒त्रियै॑ त्वा नि॒र्ऋत्यै॑ त्वा । द्रु॒हो मु॑श्चामि
वरु॑णस्य॒ पाशा॑त् । अ॒ना॒गसं॑ ब्रह्म॑णे त्वा करोमि ॥ २५ ॥

शिवे ते द्यावापृथिवी उभे इमे। शं ते अग्निः सहाद्विरस्तु।
 शं द्यावापृथिवी सहोषधीभिः। शमन्तरिक्षं सह वातेन
 ते। शं ते चतस्रः प्रदिशो भवन्तु। या दैवीश्चतस्रः
 प्रदिशः। वातपत्नीरभि सूर्यो विचष्टे। तासां त्वा जरस
 आ दधामि। प्र यक्ष्मं एतु निर्ऋतिं पराचैः। अमोचि
 यक्ष्मादुरितादवर्त्यै॥ २६॥

द्रुहः पाशान्निर्ऋत्यै चोदमोचि। अहा अवर्तिमविदथ्स्योनम्।
 अप्यभूद्भूद्रे सुकृतस्य लोके। सूर्यमृतं तमसो ग्राह्या यत्। देवा
 अमुश्चन्नसृजन्व्येनसः। एवमहमिमं क्षेत्रियाञ्जामिशसात्।
 द्रुहो मुञ्चामि वरुणस्य पाशात्। बृहस्पते युवमिन्द्रश्च
 वस्वः। दिव्यस्येशाथे उत पार्थिवस्य। धत्तं रयिं स्तुवते
 कीरयेचित्॥ २७॥

यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः। देवायुधमिन्द्रमा
 जोहुवानाः। विश्वावृधमभि ये रक्षमाणाः। येन हुता
 दीर्घमध्वानमायन्। अनन्तमर्थमनिवथ्स्यमानाः। यत्ते सुजाते
 हिमवथ्सु भेषजम्। मयोभूः शन्तमा यद्धृदोसिं। ततो नो देहि
 सीबले। अदो गिरिभ्यो अधि यत्प्रधावसि। सशोभमाना

कन्यैव शुभ्रे॥२८॥

तां त्वा मुद्गला हविषा वर्धयन्ति। सा नः सीबले रयिमा
भाजयेह। पूर्वं देवा अपरेणानुपश्यं जन्मभिः। जन्मान्यवरैः
पराणि। वेदानि देवा अयमस्मीति माम्। अहं हित्वा
शरीरं जरसः परस्तात्। प्राणापानौ चक्षुः श्रोत्रम्। वाचं
मनसि सम्भृताम्। हित्वा शरीरं जरसः परस्तात्। आ
भूतिं भूतिं वयमश्जवामहे। इमा एव ता उषसो याः प्रथमा
व्यौच्छन्। ता देव्यः कुर्वते पञ्चरूपा। शश्वतीर्नावपृज्यन्ति।
न गमन्त्यन्तम्॥२९॥

करोम्यवर्त्ये विच्छुभ्रेऽश्जवामहे चत्वारि च॥ [६]

वसूनां त्वाऽधीतेन। रुद्राणामृम्या। आदित्यानां तेजसा।
विश्वेषां देवानां क्रतुना। मरुतामेन्द्रा जुहोमि स्वाहा।
अभिभूतिरहमागमम्। इन्द्रसखा स्वायुधः। आस्वाशांसु
दुष्पहः। इदं वर्चो अग्निना दत्तमागात्। यशो भर्गः सह
ओजो बलं च॥३०॥

दीर्घायुत्वायं शतशारदाय। प्रतिगृभ्णामि महते वीर्याय।
आयुरसि विश्वायुरसि। सर्वायुरसि सर्वमायुरसि। सर्वं म

आयुर्भूयात्। सर्वमायुर्गेषम्। भूर्भुवः सुवः। अग्निर्धर्मेणान्नादः।
मृत्युर्धर्मेणान्नपतिः। ब्रह्म क्षत्रं स्वाहा॥३१॥

प्रजापतिः प्रणेता। बृहस्पतिः पुरस्ता। यमः
पन्थाः। चन्द्रमाः पुनरसुः स्वाहा। अग्निरन्नादोऽन्नपतिः।
अन्नाद्यमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु स्वाहा। सोमो राजा
राजपतिः। राज्यमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु स्वाहा।
वरुणः सम्राट्सम्राट्पतिः। साम्राज्यमस्मिन् यज्ञे यजमानाय
ददातु स्वाहा॥३२॥

मित्रः क्षत्रं क्षत्रपतिः। क्षत्रमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु
स्वाहा। इन्द्रो बलं बलपतिः। बलमस्मिन् यज्ञे यजमानाय
ददातु स्वाहा। बृहस्पतिर्ब्रह्म ब्रह्मपतिः। ब्रह्मस्मिन् यज्ञे
यजमानाय ददातु स्वाहा। सविता राष्ट्रं राष्ट्रपतिः।
राष्ट्रमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु स्वाहा। पूषा विशां
विद्वतिः। विशमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु स्वाहा।
सरस्वती पुष्टिः पुष्टिपती। पुष्टिमस्मिन् यज्ञे यजमानाय
ददातु स्वाहा। त्वष्टा पशूनां मिथुनानां रूपकृद्रूपपतिः।
रूपेणस्मिन् यज्ञे यजमानाय पशून्ददातु स्वाहा॥३३॥

च स्वाहा साम्राज्यमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु स्वाहा विशमस्मिन् यज्ञे यजमानाय ददातु

स्वाहां च॒त्वारिं च (अ॒ग्निः सोमो वरु॑णो मि॒त्र इन्द्रो बृ॒हस्प॑तिः सवि॒ता पू॒षा सर॑स्वती॒ त्वष्टा॒
दर्श॑॥)॥

[७]

स ई॑ पाहि॒ य ऋ॑जी॒षी तरु॑त्रः। यः शि॒प्रवान् वृ॒षभो॑ यो
म॑ती॒नाम्। यो गो॑त्रभि॒द्वज्र॑भृ॒द्यो हरि॑ष्ठाः। स इन्द्र॑ चि॒त्राः
अ॒भि तृ॑न्धि॒ वाजा॑न्। आ ते शु॒ष्मो वृ॒षभ ए॑तु प॒श्चात्।
ओ॒त्तरा॑द॒धरा॑गा पु॒रस्ता॑त्। आ वि॒श्वतो॑ अ॒भिस॑मे॒त्वर्वा॑ङ्।
इन्द्र॑ द्यु॒म्नः सु॑र्व॒र्वद्धे॒ह्यस्मे। प्रोष्व॑स्मै पु॒रोर॑थम्। इन्द्रा॑य
शू॒षम॑र्चत॥ ३४॥

अ॒भीके॑ चिदु॒ लोक॑कृत्। स॒ङ्गे स॒मथ्सु॑ वृ॒त्रहा॑। अ॒स्माकं॑
बो॒धि चो॑दि॒ता। नभ॑न्तामन्य॒केषा॑म्। ज्या॒का अधि॑ धन्व॑सु।
इन्द्र॑ व॒यः शु॑ना॒सीर॑म्। अ॒स्मिन् य॒ज्ञे ह॑वामहे। आ वा॒जैरु॑पं
नो ग॑मत्। इन्द्रा॑य शु॒नासी॑रा॒य। सु॒चा जु॑हुत नो ह॒विः॥ ३५॥

जु॒षतां॑ प्रति॒ मेधि॑रः। प्र ह॒व्यानि॑ घृ॒तव॑न्त्यस्मै। हर्य॑श्वाय
भर॑ता स॒जोषा॑ः। इन्द्र॑र्तुभि॒र्ब्रह्म॑णा वावृ॒धानः॑। शु॒नासी॑री
ह॒विरि॑दं जु॒षस्व। वयः॑ सु॒पर्णा उ॑प॒सेदु॑रिन्द्रम्। प्रि॒यमे॑धा
ऋ॒षयो॑ नाध॑मानाः। अपं॑ ध्वा॒न्तमू॑र्णुहि पृ॒थि चक्षुः॑।
मु॒मुग्ध्य॑स्मान्नि॒धये॑ऽव ब॒द्धान्। बृ॒हदिन्द्रा॑य गायत॥ ३६॥

मरुतो वृत्रहन्तमम्। येन ज्योतिरजनयन्नृतावृधः। देवं
 देवाय जागृवि। कामिहैकाः क इमे पतङ्गाः। मान्थालाः
 कुलिपरिमापतन्ति। अनावृतैनान्प्रधमन्तु देवाः। सौपर्णं
 चक्षुस्तनुवां विदेय। एवा वन्दस्व वरुणं बृहन्तम्।
 नमस्याधीरममृतस्य गोपाम्। स नः शर्म त्रिवरूथं
 वियंसत्॥ ३७॥

यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः। नाके सुपर्णमुप
 यत्पतन्तम्। हृदा वेनन्तो अभ्यचक्षत त्वा। हिरण्यपक्षं
 वरुणस्य दूतम्। यमस्य योनौ शकुनं भुरण्युम्। शं नो
 देवीरभिष्टये। आपो भवन्तु पीतये। शं योरभि स्रवन्तु नः।
 ईशाना वार्याणाम्। क्षयन्तीश्चर्षणीनाम्॥ ३८॥

अपो याचामि भेषजम्। अप्सु मे सोमो अब्रवीत्।
 अन्तर्विश्वानि भेषजा। अग्निं च विश्वशम्भुवम्। आपश्च
 विश्वभेषजीः। यदप्सु ते सरस्वति। गोष्वश्वेषु यन्मधु।
 तेन मे वाजिनीवति। मुखमङ्घ्रि सरस्वति। या सरस्वती
 वैशम्भल्या॥ ३९॥

तस्यां मे रास्व। तस्यांस्ते भक्षीय। तस्यांस्ते भूयिष्ठभाजो

भूयास्म। अ॒हं त्वद॑स्मि॒ मद॑सि॒ त्वमे॒तत्। ममा॑सि॒
योनि॑स्तव॒ योनि॑रस्मि। ममै॒व सन्व॑ह॒ ह॒व्यान्य॑ग्रे। पु॒त्रः पि॒त्रे
लो॒क॒कृ॒ज्जा॑तवेदः। इ॒हैव॑ सन्तत्र॒ सन्त॑ त्वाऽग्रे। प्रा॒णेन॑ वा॒चा
मन॑सा बिभर्मि। ति॒रो मा॒ सन्त॒मायु॑र्मा प्रहा॑सीत्॥४०॥

ज्योति॑षा त्वा वैश्वान॒रेणो॑पतिष्ठे। अ॒यं ते॒ योनि॑र्ऋ॒त्वियः॑।
यतो॑ जा॒तो अरो॑चथाः। तं जा॒नन्न॑ग्न॒ आरो॑ह। अथा॑ नो वर्धया
र॒यिम्। या ते॑ अ॒ग्रे य॒ज्ञिया॑ त॒नूस्त॑येह्यारो॑हात्माऽऽत्मानम्।
अच्छा॑ वसू॑नि कृ॒ण्वन्न॒स्मे न॒र्या पु॒रूणि॑। य॒ज्ञो भू॒त्वा य॒ज्ञमा
सीद॑ स्वां योनि॑म्। जात॑वेदो भुव॒ आ जा॑यमानः सक्षय॒
एहि॑। उ॒पाव॑रोह जातवेदः पुन॒स्त्वम्॥४१॥

दे॒वेभ्यो॑ ह॒व्यं व॑ह नः प्रजा॒नन्। आयुः॑ प्र॒जा॒ र॒यिम्स्मासु॑
धेहि॑। अज॑स्रो दीदिहि नो दुरो॒णे। तमिन्द्र॑ जोहवीमि
म॒घवा॑नमुग्रम्। स॒त्रा दधा॑नमप्रतिष्कुत॒ शवा॑सि।
म॒हि॑ष्ठो गी॒र्भिरा॑ च॒ य॒ज्ञियो॑ऽववर्तत्। रा॒ये नो॒ विश्वा॑ सुपथा॑
कृ॒णोतु॑ व॒ज्री। त्रि॒क॑द्रुकेषु म॒हि॒षो यवा॑शिरं तुवि॒शुष्म॑स्तृपत्।
सोम॑मपिब॒द्विष्णु॑ना सु॒तं यथा॑ऽव॑शत्। स ई॑ ममाद॒ म॒हि॒
कर्म॑ कर्त॒वे म॒हामु॑रुम्॥४२॥

सैनं सश्वदेवं देवः सत्यमिन्दुं सत्य इन्द्रः। विदद्यतीं
 सरमा रुग्णमद्रेः। महि पाथः पूर्व्यं सद्वियंक्कः। अग्रं
 नयत्सुपद्यक्षराणाम्। अच्छा रवं प्रथमा जानतीगात्।
 विदद्भव्यं सरमा दृढमूर्वम्। येनानुकं मानुषी भोजते विट्।
 आ ये विश्वाः स्वपत्यानि चक्रुः। कृण्वानासौ अमृतत्वाय
 गातुम्। त्वं नृभिर्नृपते देवहूतौ॥४३॥

भूरीणि वृत्वा हर्यश्व हंसि। त्वन्निदस्युश्चुमुरिम्। धुनिं
 चास्वापयो दभीतये सुहन्तु। एवा पाहि प्रबथा मन्दतु त्वा।
 श्रुधि ब्रह्म वावृधस्वोत गीर्भिः। आविः सूर्यं कृणुहि पीपिहीषः।
 जहि शत्रूँ रभि गा इन्द्र तृन्धि। अग्ने बाधस्व वि मृधो
 नुदस्व। अपामीवा अप रक्षाँसि सेध। अस्मात्समुद्राद्वृहतो
 दिवो नः॥४४॥

अपां भूमानमुप नः सृजेह। यज्ञं प्रतितिष्ठ सुमतौ सुशेवा
 आ त्वा। वसूनि पुरुधा विंशन्तु। दीर्घमायुर्यजमानाय कृण्वन्।
 अथामृतेन जरितारमङ्घ्रि। इन्द्रः शुनावद्वितनोति सीरम्।
 संवत्सरस्य प्रतिमाणमेतत्। अर्कस्य ज्योतिस्तदिदास
 ज्येष्ठम्। संवत्सरं शुनवत्सीरमेतत्। इन्द्रस्य राधः

प्रय॑तं पु॒रु त्मना॑। तदर्क॑रूपं वि॒मिमा॑नमेति। द्वा॑द॒शारे॒
प्रति॑तिष्ठतीदृ॒षा। अ॒श्वा॒यन्तो॑ ग॒व्यन्तो॑ वा॒जय॑न्तः। ह॒वाम॑हे
त्वोप॑गन्त॒वा उ॑। आ॒भूष॑न्तस्त्वा सु॒म॒तौ न॑वा॒याम्। व॒यमिन्द्र॑
त्वा शु॒न९ हु॑वेम॥४५॥

अ॒र्च॒त॒ ह॒विर्गा॑यत य९स॒च्च॒र्षणी॑नां वै॒श॒म्भ॒ल्या हा॑सी॒त्त्वमु॑रुं दे॒वहू॑तौ न॒स्मना॑ ष॒ट्॥—[८]

प्रा॒ण उ॒देहि॑ पु॒नरा॑ नो॒ भर॑ य॒ज्ञो रा॒यो वा॒त्र॒ह॒त्याय॑ व॒सूना॑९ स ई॑ पा॒ह्य॒ष्टौ॥८॥
प्रा॒णो र॑क्ष॒त्यगृ॑भीता धारा॒वरा॑ म॒रुतो॑ दी॒र्घायु॑त्वाय॒ ज्योति॑षा त्वा प॒ञ्च॒चत्वारि॑९शत्॥४५॥
प्रा॒णः शु॒न९ हु॑वेम॥

हरिः॑ ओम्॥

॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके
पञ्चमः प्रपाठकः समाप्तः॥